

שפת אמת ספר במדבר - פרשת במדבר - שנת [תרמ"ו]

במדרש איש על דגלו נתאו בני ישראל לדגלים כמלאכי השרת ימלא ה' כו' משאלותיך ע"ש. כי המלאך נקרא עומד שהוא מיוחד לשליחות בפרט. והאדם נקרא מהלך ע"י שצריך להשיג השלימות מעט מעט ואח"כ כשמתקן עצמו כראוי הולך לעולם העליון. אך בני נתאו אל השלימות. וזכו לזה במתנה. וכמו כן יש זמנים שזוכין התחתונים לזה וכן בש"ק שנק' מתנה טובה כו'. אך צריכין לראות שזאת הוא במתנה ולידע להכיר את מקומו להלוך למצוא השלימות מצד עצמו. וכשהאדם מכיר זאת אין הקב"ה מונע ממנו זאת המתנה. וזהו הרמז איש על מחנהו. אעפ"י שהוא על דגלו. וזהו ימלא כל משאלותיך. וכ"כ בשבת המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו. וכ"כ וחנו בני ישראל שהדגלים ה' התדבקות בשורש העליון כמו בש"ק שיש עלי' לכל העולמות ונק' מנוחה. וחז"ל רמזו בזה שלא נתרחקו יותר מתחום שבת שהיו סמוכין להארון כו':

שפת אמת ספר במדבר - פרשת במדבר - שנת [תרמ"ח]

במדרש ימצאהו בארץ מדבר כו' דאיתא תורה נק' במדבר אם אינו עושה עצמו הפקר כמדבר אינו זוכה לתורה כו' דכתיב זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך כו'. פ"י מה שנמשכו בני אחריו ית' קודם שקיבלו התורה ולא ה' להם דעת שלימה. זה עדות של אהבה הקבועה בנפשות בני אליו ית'. ונק' אהבת כלולותיך כי בזה הכל שוין. וכדכתיב ויענו כל העם כו' ואיתא במכילתא לא קיבלו זה מזה ע"ש. היינו כנ"ל שזה היא אהבה קבועה בלבבות בני ישראל. וזה הזכות מסייע לכל הדורות כדכתיב זכרתי לך כו'. וזה ענין הקדמת נעשה כו'. וכן הוא בכל פרט ישראל כשניער משנתו ומקבל מיד עול מ"ש קודם שזוכה לדעת שלימה מביא לו זה הדעת אח"כ:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת במדבר - שנת [תרנ"א]

בפסוק מנגד סביב לאהל מועד יחנו. ובמד' רחוק מיל ילפינן מהגר ותשב כו' מנגד הרחק וכתיב ביהושע הרחק כאלפים כו'. והלויים היו קרובים אל אהל מועד. ואיתא במד' בני לוי שקירבו עצמם לי כו' ע"ש. הענין הוא דכתיב שלום שלום לרחוק ולקרוב. דיש זוכין אל השלימות ע"י קרבות ויש על ידי רחקות ולא עוד אלא שמקודם כתיב לרחוק. ואיזהו חכם המכיר את מקומו. ולכן כתיב ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה שכל אחד הכיר את מקומו. ומב' המדריגות נעשה השלום והשרה הקב"ה השכינה ביניהם. ובנ"י מעולם כן דרכן כמ"ש ויעמדו מרחוק. וכ' קרב אתה ושמע. והלויים כתיב מי לה' כו' ויאספו אליו כו' שמדתם ה' הקירבות והקב"ה נתן מקום לכולם כפי מדתם. וכ' אשרי תבחר ותקרב א"כ יש אפילו ברחוקים בחירה. אבל יש פרטים שזוכין להתקרב ובנ"י לא נתקנאו בלויים. והלויים מסרו כל כחם אל הציבור. ומכל זה נעשה השלימות כמו במלאכי עליון שאין בהם (לא) קנאה ותחרות. ובהגר כתיב ותשב כו' מנגד הרחק כמטחוי קשת כו'. ותשא כו' קולה ותבך. כי יש תפלה מרחוק כדאיתא בגמ' בחרבי זו תפלה ובקשתי זו בקשה. וזהו כמטחוי קשת כמגיד בקשתא. ויעקב אבינו היו לו ב' אלו הכחות. והם בחי' יוסף ויהודה. וע"ש במד' גבי הגר שמסמיך תפלת דוד המע"ה לתפלת הגר. והלויים היו בחי' חרבי בכח מרע"ה כמ"ש שימו איש חרבו כו'. ובנ"י היו בחי' בקשה מרחוק. וכן ביהושע: